

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สกุลงพระโสดา

ก่อนจ้งหัน

เราทุกคนอยากเป็นคนดีให้มีการฝึกกรรมตนเองบ้างนะ อย่าปล่อยเลยตามเลย แบบหมูขึ้นเขียง พวกเรานี้มีแต่พวกหมูขึ้นเขียงหาแต่ความสนุกสนานรื่นเริงบันเทิง ฟังแต่ว่าหมูขึ้นเขียงมันจะลงถ้วยลงจานเมื่อไรไม่รู้อยู่บนเขียง เขาสับยำจากเขียงให้แหลกมาหมดแล้วก็ลงถ้วยลงจาน เราพวกเรานี้ก็เลสมันเป็นเจ้าของเอาเราเป็นหมูขึ้นเขียงสับยำ แดกกระจัดกระจายออกไปแล้ว มีแต่ความทุกข์ความทรมานยุ่งเหยิงวุ่นวายทั่วโลกดินแดนนี้ละพวกหมูขึ้นเขียง เอาตามกิเลสไม่คิดไม่อ่านอะไรเลยไม่ดี ขอให้คิดให้อ่านนะ นี่คือศาสนาที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ไม่ค่อยปรากฏแหละ ที่จะสอนอย่างนี้ไม่ค่อยปรากฏ ในเมืองไทยเราว่างี้เลย มีหลวงตาบ่วงค์เดียนี่แหละว้อกๆ อยู่ที่นี่ เพราะสงสารพี่น้องทั้งหลาย

เพราะธรรมนี้เลิศเลอสุดยอดแล้วๆ เรายังจะมามัดมัดขึ้นแต่เขียงอยู่เหออ ให้คิดให้ตื่นะ ต้องมีการฝึกการอบรมตนเอง การอยู่การกินใช้สอยให้รู้จักประมาณบ้าง อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อย่างที่เขาพูดเมื่อวานนี้ว่า ไปที่ไหนๆ ก็มีแต่รถติดๆ ไร้อรถที่จะมาติดขวางทางเดินอยู่นั้นนะใครหามา ถ้าไม่ใช่คนไทยเราตัวฟุ้งเพื่อเห่อเหิมจะเป็นใครไป แล้วก็ไปตำหนิวารถติดอะไรก็รถติด มันยังดีที่รถติด มันติดเข้าไปกระทั่งในบ้านในเรือน ที่นอนหมอนมุ้งเข้าไปไม่ได้รถติดๆ แน่ะ เข้าไปในครัวก็รถติด อยู่ในหม้อแกงก็รถติด อะไรก็มีแต่รถติดๆ ใครหามาให้มันติด เราคิดบ้างซิ

นี่ละเรื่องความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมพี่น้องชาวไทยเราเป็นมากนะ ขอให้พูดเต็มเหนี่ยว หลวงตาบ่วงค์อยู่ในท่ามกลางแห่งประเทศไทย และคนไทยของเราอยู่ในอวัยวะเกี่ยวโยงกันหมดทั้งประเทศ ผิดถูกชั่วดีกระเทือนถึงกัน เพราะฉะนั้นจึงขอให้ได้นำธรรมะมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ พอได้รู้เนื้อรู้ตัวบ้างว่า อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว การอยู่ที่ไหนอยู่ได้สบายๆ แหละ อย่าหาอยู่ติกรามบ้านช่องหอปราสาทราชมนเทียร หอปราสาทบนสวรรค์สู้ไม่ได้ สู้พวกบ้าฟุ้งเพื่อนี้ไม่ได้ นี่การอยู่ เอ้า การกินกินแล้วกินจิบๆ แจ็บๆ โตะหนึ่งเท่าไรๆ เลี้ยงกันด้วยความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ว่าเอาหน้าเอาตา หน้าบ้ามาจากไหน หน้าอย่างนั้นนะ หน้าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมอย่างนั้น หน้าของมนุษย์เราผู้มีศีลมีธรรม มีมาแล้วหน้านะไปหาเอาหน้าเอาตามาจากที่ไหน ความเป็นอยู่ปุวยพอดิบพอดีนั่นเหมาะแล้วนะ การกินอยู่ปุวยอย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิม การใช้สอยอย่างที่ว่านี่รถติดๆ

นี่พูดถึงเรื่องเพียงแต่ว่ารถติดอย่างอื่นติดไปหมด ก็คนไทยเรานี้ละหามา ห้างร้านต่าง ๆ เต็มไปหมด ๆ เอามาจากโรงงาน ๆ มาเต็มอยู่ในห้างร้าน ๆ นี่รถติด ๆ ทั้งนั้นละ ของติด ๆ ใครไปหามา มีแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ไม่คิดความพอดีพอดีบ้างเลยใช้ไม่ได้นะ ธรรมพระพุทเจ้าเราเป็นลูกชาวพุทธให้นำเอามาพิจารณา ดั่งที่เคยพูดเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าพระสงฆ์ ท่านผู้ที่ปฏิบัติตามอรรถตามธรรม มาอยู่ นี่ละถึงได้เห็นชัดเจน ใ้ผู้ไม่ปฏิบัติตามธรรม อย่างนำมาพูดในวงพุทธศาสนาของพระพุทเจ้าณะ ผู้ปฏิบัติตามอรรถตามธรรมท่านฝึกท่านทรมานท่านลำบากลำบากขนาดไหน ท่านทนเอา ๆ ทนเพื่อความดีความดีในธรรมทั้งหลายนั้นแหละ

ไอ้เราอยู่ ๆ ก็อยากดี ๆ ไอ้ชื่อนี้ตั้งขึ้นมาดูน พอตามคนนี่ชื่อว่าไง ให้ไปคอยฟังดูจรวดดาวเทียมนะชื่อ ตั้งเลยจรวดดาวเทียม แต่ตัวนั้นจมอยู่ใต้ก้นนรกเพราะความประพฤดิเลวร้าย เอาดีแต่ชื่อ ๆ เกิดประโยชน์อะไร ไอ้ชื่อนั้นตั้งยังงั้นมันก็ตั้งได้ แต่ทำตัวให้เป็นคนดีเป็นของลำบากนะ ดั่งที่พูดตะกั้นี้ละเกี่ยวกับพระเจ้าพระสงฆ์ นี่มาทั่วประเทศไทย มาอยู่ในวัดป่าบ้านตาด ทำไมท่านถึงมาอย่างนี้ เศรษฐีก็มีเยอะนะ ที่มาเป็นพระอยู่ที่นี่ะ เหมือนพี่น้องทั้งหลายละ ทำไมท่านถึงมาฝึกฝนอบรม มาเป็นคนทุกข์คนจนอยู่อย่างนี้ ทุกข์จนการอยู่การกินการใช้สอยต่าง ๆ นี่ท่านไม่เหลือเพื่อนะ อยู่พอเป็นพอไปนี้เท่านั้น ๆ นี่ท่านมาฝึกทรมาน

วันหนึ่ง ๆ พระในวัดนี้ไม่มาฉันจังหันครบองค์นะ ขาดไปวันละหลายองค์ ๆ เพราะอะไร อดบ้างอิมบ้าง ฝนบ้างอดบ้าง เพื่อการภาวนาสวดก ถ้ากินมาก ๆ มันเป็นหมูขึ้น เชียงภาวนาไม่เป็นท่า โดดขึ้นใส่แต่หมอน ๆ หมอนนั้นแหละคือเชียงนะ นี่พระท่านฝึกทรมานท่าน มาจากประเทศไหนบ้างทั่วโลกนะนี้ ประเทศนั้นประเทศนี้ท่านมา ท่านมาหาอะไร ก็คือธรรมเลิศเลอยิ่งกว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้นั้นแล ท่านถึงได้อุตสาหะพยายาม บิบบินมา ทนทุกข์บ้าง ทนเอา ๆ เพื่อความเป็นคนดี ให้พากันนำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจตนบ้าง

อยู่ไป ๆ วันหนึ่งอยู่ไปกินไปเพลินไป ๆ เพลินอยู่บนเตียงไม่รู้ตัวนะ ให้เพลินกับอรรถกับธรรมบ้างสิ ทุกข์ก็ทุกข์เกิดทุกข์เพื่อธรรมไม่เป็นไร ให้พากันจำเอา วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ก่อน ไปที่ไหนก็ไปรถติด ๆ ไปที่ไหนมีแต่รถติด ๆ มันมีอยู่อันหนึ่งได้ระวังนะ เวลาจะเข้าครัวนี้ระวังนะรถจะติดในครัว ทางเข้าครัวไปไม่ได้รถติด แล้วจะตักอาหารในหม้อก็ไม่ได้รถติด มีแต่รถติด ๆ หมดนะเวลานี้ให้ระวังให้ดี ไปที่ไหนเดี๋ยวยรถติดนะ

หลังจังหัน

เราเป็นห่วงทุกอย่างนะชาติไทยของเรา เมื่อเข้านี้ก็เทศน์เปรี้ยว ๆ ดุนี้ดุนี้ก็เพราะอะไร เรื่องฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เนะ มันก็มากกระเทือนชาติของตนเองนั้นแหละ นิสัยของตนเอง

เสียได้ตรงนี้ จึงต้องได้เดือนเสมอ คือธรรมท่านรอบคอบทุกอย่าง ที่นำมาสอนโลกจึงไม่มีอะไรที่ต้องติ ธรรมของพระพุทธเจ้าหาที่ต้องติไม่ได้เลย ละเอียดลออสุดขีดเลย ที่เรานำมาสอนเหล่านี้ก็เพียงธรรมเป็นต้นๆ มาอย่างนั้นแหละ ที่ละเอียดลออยิ่งกว่านั้นใครจะไปสามารถรู้ได้ละ เพียงนำมาเป็นต้นๆ มาสอนนี่ก็คือพวกนี้มันเหลวไหลอยู่แล้วนั่นเอง ถ้าละเอียดยิ่งไปกว่านั้นยิ่งซึ้งๆ ธรรมพระพุทธเจ้าซึ่งมากที่สุดเลย

อย่างผู้ที่ท่านมองเห็นกระแสแห่งธรรมเข้าไปแล้วนั้น นั่นละที่ว่าหยุดไม่ได้ๆ การบำเพ็ญตัวหยุดไม่ได้ คือจิตใจหมุนเข้าสู่ธรรม ธรรมกับใจสัมผัสกัน และกิเลสกับใจมันบีบบี้สไฟกันมานานเท่าไรมากเท่าไร ไม่เคยมีธรรมมาสัมผัสใจ ที่นี้พอธรรมเข้ามาบีบมันเป็นคู่แข่งกันแล้ว คู่แข่งเทียบเคียงกันแล้ว ธรรมมีมากน้อยเท่าไรเลิศเลอๆ เห็นนี้ๆ ยิ่งมีธรรมมากเท่าไรยิ่งเห็นเข้าไป นั่นละผู้มีความเพียรกล้าท่านเป็นอย่างนั้น มันเป็นอยู่ในจิตในตำรับตำราท่านแสดงไว้ผู้มีความเพียรกล้า จนฝ่าเท้าแตกเพราะเดินจงกรม เราเคยพูดหลายหนแล้ว เพราะมันถึงใจ จุดนี้จุดถึงใจ

คือจิตมันดันมันป็นจะออกให้หลุดให้พ้น จะเป็นจะตายไม่มีคำว่าถอย คือจะให้หลุดให้พ้นโดยถ่ายเดียวๆ นี่อำนาจของธรรมเมื่อได้สัมผัสเข้าที่ใจแล้วมันจะออกจากภยทั้งหลายที่เห็นแล้วชัดเจน พอธรรมปรากฏขึ้นที่ใจบีบบีบเทียบกันปั๊บเลย เห็นโทษก็เต็มหัวใจ เห็นคุณก็เต็มหัวใจที่นี้ป็นเลย ส่วนหยาบท่านแสดงไว้เป็นวินัยของพระว่า สกฺลโตที่เป็นสกฺลพระโสดา ห้ามไม่ให้พระไปบิณฑบาตในสกฺลนั้น ห้ามไม่ให้ไปพัวพัน นั้นฟังซิ พระพุทธเจ้า สกฺลโตเป็นสกฺลที่สำเร็จพระโสดาแล้ว ห้ามพระไปบิณฑบาต ห้ามพระไปพัวพัน

ท่านเหล่านี้มีเท่าไรให้หมด ให้ไม่อัดไม่อั้น ขออะไรได้ทั้งนั้นๆ คือเปิดอยู่ที่หัวใจ เพราะฉะนั้นท่านจึงกั้นพระ กลัวพระขี้โลกได้โอกาสแล้วทะลึ่งเข้าไป พระพุทธเจ้าตรัสไว้ปรับอาบัติ นั้น ใครทะลึ่งเข้าไปปรับอาบัติ มี...พระวินัย คือแต่ก่อนพระพุทธเจ้าท่านเป็นองค์ประธานอยู่แล้ว ว่าสกฺลโตสำเร็จพระโสดาก่อน จากนั้นมาก็ไม่ว่าละ ท่านรู้ชัดๆ ว่าเป็นที่แน่แล้วไม่ควรไปรบกวน นั้นเห็นไหมละ คือกั้นเอาไว้ให้อยู่ในความพอดี โสตะ แปลว่า กระแส กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว อย่างซ้าที่สุดไม่เลย ๗ ชาติ เกิดตายๆ อยู่เพียง ๗ ชาติเท่านั้นเป็นอย่างซ้า อย่างกลาง ๓ ชาติ อย่างสุดยอด ๑ ชาติ เรียกเอกพิชี เกิดเพียงชาติเดียว ชาติเดียวนั้น อาจจะมาเกิดในชาตินั้นสำเร็จพระโสดาแล้วพุ่งถึงอรหัตต์เลยก็ได้ เช่นอย่างพระอนนทสำเร็จพระโสดา ก็เป็นพระอรหัตต์ในชาตินั้นเลย สำเร็จพระโสดาแล้วยังไม่สำเร็จในชาตินั้น กลับมาเกิดมาตาย

แต่สถานที่เกิดของพระอริยบุคคลชั้นพระโสดานี้ปิดอบายภูมิทั้งหมด นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ท่านเหล่านี้ไม่ไปเกิด ขึ้นสวรรค์ ลงจากสวรรค์มาสร้างบารมี ขึ้น

ลงๆ อย่างช้าเพียง ๗ ขาติ อย่างกลาง ๓ ขาติ อุกฤษฏ์ก็มาเกิดอีกขาติหนึ่ง อย่างหนึ่งก็บรรลุโสดาในขาตินั้นแล้วพุ่งถึงนิพพานอย่างนั้นก็ได้ เรียกว่า โสดา กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว

นี่ละอำนาจแห่งธรรมเข้าสู่ใจมันเปิดออกๆ นะ พระพุทธเจ้าท่านทรงบัญญัติห้ามไม่ให้พระเข้าไปรบกวนสกุลที่สำเร็จพระอริยบุคคลชั้นโสดาขึ้นไป พระโสดานี้เรียกว่าเป็นผู้ที่เชื่อบุญเชื่อกรรมอย่างหนักแน่น ละสังโยชนได้ ๓ อย่าง ท่านแยกมาเพียงเท่านั้น ผู้สำเร็จท่านรู้ของท่านเอง อันนี้ท่านแยกออกมาให้รู้กันบ้างเล็กน้อย สักกายทิฎฐิ วิจิกิจฉา สัลลพตปรัมมาส สักกายทิฎฐิ คือไม่ถือเนื้อถือตัว ถือธรรมเป็นหลัก ไม่เยอหยิ่งจองหอง ถือความจริงเป็นหลัก ถือธรรมเป็นหลัก วิจิกิจฉา ความสงสัยในมรรคในผล บุญกรรมทั้งหลายหมดไป เชื่อบุญเชื่อกรรม

สัลลพตปรัมมาส ไม่เป็นคนลุ่มๆ คลำๆ เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง เขาจะไปไหนก็ไป สัลลพตปรัมมาส ไม่ลุ่มๆ คลำๆ เช่นอย่างรับศีล รับแล้วรับเล่า รับจากวัดนี้แล้ว เพื่อนฝูงเขาพาไปวัดนั้น มยฺ ฆนฺเต ทางนี้รับอีก รับศีลกับเขอีก นี้เรียกว่าลุ่มๆ คลำๆ ไม่แน่นอน สัลลพตปรัมมาส แต่พระโสดานี้ท่านจะเป็นสมุจเฉตปหานตั้งแต่ขณะจิตหยั่งเข้าพระโสดา ท่านไม่รับแล้วรับเล่ารับศีล ท่านนำเป็นหัวหน้านี้ก็นำเขาว่าเฉยๆ ท่านไม่ได้สงสัยในศีลของท่าน ท่านนำเขาว่าเพื่อเขาได้ว่ารับศีลไปตามเท่านั้นเอง เรียกว่า สัลลพตปรัมมาส ไม่ลุ่มๆ คลำๆ ในศีลธรรมของตนพระโสดา

จากนั้นก็พระสภิกขา ขยับขึ้นไปพระอนาคา ก้าวจากอนาคาแล้วก็ไปเลย พระอนาคา เครื่องผูกพันคือราคะตัณหาผูกพันในจิตใจ มันถึงนะอันนี้ พุดให้มันชัดๆ อย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ในโลกเต็มโลก ทำไมปากเดียวพุดให้ฟังเป็นอรรถเป็นธรรมพุดไม่ได้ ถ้าพุดไม่ได้ก็แสดงว่าหูนี้ไม่ยอมฟัง จะเป็นบ้ากับราคะตัณหาโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ราคะตัณหาหลงนรก หลุมไหนจะลง เข้าใจใหม่ ลงนรกแล้วนรกแตก ถ้าขุดลงไปพื่นก็จะลงไปอีกไปตามราคะตัณหา ฟังไม่ได้ คือไม่ยอมฟัง พอใจแต่เรื่องราคะตัณหา นี้พวกจมดิ่งๆ ราคะตัณหาถึงลงๆ ทุกสิ่งทุกอย่างกอดถ่วงลงมากที่สุด ราคะตัณหาพระอนาคามีท่านขาดจากใจ อันนี้ขาดจากใจไปแล้วก็อันนี้ไม่ตั้งที่นี้ ที่นี้มีแต่ขึ้น เหมือนลำลี พอถึงขั้นนี้แล้วหมุนขึ้นเลยที่นี้ แต่ก่อนดิ่งลงๆ

ราคะตัณหามันดิ่งลง พอขาดอันนี้แล้วกระแสของจิตนี้ตั้งขึ้นๆ เรียกว่าอนาคามี ถึงขั้นไม่ตั้งภพตั้งชาติแล้ว ว่างั้นแหละ อนาคามีก้าวถึงขั้นไม่ตั้งภพตั้งชาติต่อไปอีกแล้ว จะไปเรื่อยเลย ขั้นนี้หนักมากอยู่ มันขาดในจิตก็รู้ พุดให้ชัดมันมีอยู่อย่างนั้น เป็นยังงี้ก็รู้อยู่ในจิตชัดๆ แต่เวลาพุดออกมาเนี่ย บางคำควรพุด บางคำไม่ควรพุดก็มี แต่ในใจชัดเจนทุกอย่าง ท่านแสดงออกมาที่เหมาะสมกับสังคมาที่จะควรแสดงยังงี้บ้างเท่านั้นเอง แต่สำหรับท่านผู้รู้

ท่านไม่สงสัยแหละ รู้อันนี้ปู้รู้อันที่เลย จิตจะติดขึ้น ที่นี้มีแต่ติดเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นพระอนาคามีจึงไม่กลับมาเกิดอีก มีแต่ขึ้นเรื่อยตั้งแต่ อวิหา อตปปา สุตัสสา สุตัสสี ออกนิชฐา สุธาวาส ๕ ชั้น พวกนี้ขึ้นเรื่อย เปลี่ยนชั้นภูมิไปเรื่อย ๆ ถึงออกนิชฐาแล้วก็นิพพาน ไม่กลับก้าวขึ้นตามชั้นของภูมิอนาคาเรื่อย ถึงชั้นออกนิชฐาแล้วก้าวขึ้นสู่นิพพาน ขาดสะบั้นหมดไม่มีอะไรเหลือภายในจิต มันรู้ชัด ๆ พุดได้อย่างชัด ๆ ถ้าจะพุดนะ

เพราะมันเป็นอยู่ในจิต ท่านจึงบอกว่า สนฺทิกฺขุโณ จะหาพระพุทธเจ้าที่ไหนมารับรองพระอรหันต์ท่านละ กิเลสอยู่กับใจของท่าน สนฺทิกฺขุโณ รู้การละกิเลสได้มากน้อยเพียงไรก็พระพุทธเจ้าสอนเอง เจ้าของปฏิบัติก็รู้เองเห็นเอง ขาดสะบั้นออกจากใจแล้วไปหาพระพุทธเจ้าที่ไหนมารับรอง สนฺทิกฺขุโณ รับรองก็คือพระวาทาพระพุทธเจ้าเด็ดขาดแล้วนั้น ไปเลย องค์ไหนสำเร็จที่ไหนพันเลย ๆ ไม่จำเป็นหาพระพุทธเจ้ามารับรอง อย่างที่เขาขึ้นเทศน์บนธรรมาสน์ออกทางทีวีด้วย ขายหน้าที่สุดเลย หาพระพุทธเจ้ามารับรองอีกมีที่ไหน พระบาลีก็ไม่มี ความจริงก็ไม่มี ความจริงอยู่ในใจไม่มี ขาดตรงนี้แล้วผางเลยเชียว นั้นละ สนฺทิกฺขุโณ ประกาศแล้วสุดยอด

นี่ละธรรมถ้ำลองได้เกิดภายในจิตใจแล้ว ถ้าพุดถึงภาษาโลกเรียกว่ากล้าหาญมากทีเดียว กล้าหาญเป็นลำดับลำดับจนถึงขั้นหลุดพ้นแล้ว เลยกล้าหาญ พุดได้เต็มปากถ้าจะพุด เพราะเป็นเต็มหัวใจแล้ว จึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน ธรรมะ แม้แต่เราตัวเท่าหนูนี้ดู กิริยาท่าทางก็รู้มันออกมาจากใจนะ ที่กิริยาท่าทางซึ่งขังตั้งตั้งนี่ละมันออกมาจากพลังของใจ พลังของใจมันพุ่ง ๆ ๆ ควรจะออกหนักเบาอย่างน้อยเพียงไรไม่ต้องบอกมันออกเอง ๆ

เพราะธรรมอยู่นั้นหมดแล้ว รวมตัวอยู่ในใจเป็นธรรม ธรรมเป็นใจแล้ว มีแต่ครองชั้นธ้อยู่เท่านั้นเอง ธรรมชาติอันนี้ให้เป็นอื่นเป็นไรไปไม่ได้แล้ว เรียกว่าเป็นอนฐานะ บริสุทธิสุดส่วน เรื่องสมมุติจะเข้าไม่ถึงเลย กิริยาท่าทางที่เป็นเรื่องสมมุติก็ปฏิบัติไปตามสมมุติ ธรรมดาเรานี้แหละ สำหรับกิริยาอันนี้ใช้ไปตามสมมุติธรรมดา ธรรมชาตินั้นเป็นอนฐานะแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเข้าถึง เรียกว่าเป็นวิมุตติหลุดพ้นไปเป็นฝั่งหนึ่งแล้วถ้าว่าฝั่ง ขาดวรรคขาดตอนไปเรียบร้อยแล้ว

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้ามาประกาศที่จิตนะ ไม่ประกาศที่ไหน ท่านจึงให้ปฏิบัติปริยัติศึกษาเล่าเรียนมาเพื่อปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วปฏิบัติความรู้ในผลของตนที่ได้ปฏิบัติมากน้อยจะรู้เป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดเป็นสนฺทิกฺขุโณ สุดยอดไปเลย นั้น เรียกว่าธรรมเป็นอย่างนั้นนะ เป็นสด ๆ ร้อน ๆ นะ อกาลิกธรรม ขอให้เข้าไปปฏิบัติเถอะ ไม่ว่าหญิงว่าชาย จิตไม่มีเพศ มีกิเลสมีธรรมด้วยกัน ใครปฏิบัติได้มากน้อยจะอยู่ที่จิต ๆ เท่านั้นเอง พอหมดอันนี้แล้วก็หมดไปเลย ผ่านไปเลย

กิเลสก็คือตัวก่อภวนั่นเอง มีมากมีน้อยภวนใจตลอดนะ มีมากภวนมาก มีน้อยภวนน้อย มีละเอียดภวนละเอียด ธรรมตามกันๆ เผากันเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิงแล้วไม่มีอะไรมาภวนใจเลย จิตพระอรหันต์ท่านไม่มีอะไรภวนใจ หมด ก็คือกิเลสเท่านั้น ภวนใจ กิเลสตัววิภูวนให้เกิดตายกองกันอยู่ในโลกอันนี้ โลกอันนี้มีก็โลกมันเกิดได้หมดจิตดวงนี้นะ ขอแต่ทำกรรมประเภทใดไว้ไปทั้งนั้นละ อะไรจะมาหวงมาห้ามไม่อยู่ กรรมนี้มีอำนาจมาก ท่านจึงว่า นตฺถิ กมฺมสมฺมํ พลํ ไม่มีอำนาจพาใดเหนืออำนาจแห่งกรรมนี้ไปได้ ท่านว่า

นี่ละอำนาจอันนี้ละไปได้หมดกรรมดีกรรมชั่ว กรรมชั่วไปได้หมด ชุदनรกกลงไปก็ได้ นรกนี้แตกชุลกลงไปอีกก็ยังมี จะว่ายยังไง นี่พุ่งถึงนิพพาน ไม่มีที่ชูด เบิกกว้างหมด สุธัญญโต โลกั ว่างเปล่าไปหมด ว่างอยู่ที่หัวใจนะ ต้นไม้ภูเขาสิ่งเหล่านี้มีอยู่ทั้งนั้น แต่ความว่างนี้ครอบหมดเลย เหมือนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี เรียกว่าว่างในหัวใจ ว่างหมด ครอบโลกธาตุ ต้นไม้ภูเขาที่มีอยู่เห็นอยู่นี้แต่จิตนี้มันว่างครอบไปหมดเลย จึงเรียกว่าสุธัญญโต โลกั โลกนี้ว่างโลกนี้สูญไปหมดภายในหัวใจ ไม่มีอะไรเข้ามาผ่านเลย นั่นถึงเรียกว่าโลกสูญ ทุกข์สูญ ไม่มีอะไรเหลือ บรมสุขขึ้นแทนกันแล้ว

นี่อำนาจแห่งการปฏิบัติความดีงาม ธรรมะสด ๆ ร้อน ๆ นะ ให้มองดู เอา พูดอย่าง ภาษาของเราก็กิเลสหาย ๆ นี่ ให้มองดูหน้าพระพุทธรเจ้าบ้าง อย่างมองดูตั้งแต่หน้ากิเลส ตัณหา เหล่านี้มีแต่หน้ากิเลสตัณหาทั้งนั้นเต็มอยู่นี้ ทั้งเขาทั้งเรามันเต็มตัวอยู่แล้ว ให้มองดูหน้าพระพุทธรเจ้าคือธรรม ให้ดูธรรมเข้ามาส่องใจตัวเองแล้วคัดเลือกอะไรไม่ดี เพราะตัวเองจะเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมดีชั่วของตัวเอง ผิดถูกดีชั่วประการใดจะเป็นตัวของตัวเป็นผู้รับกรรมทั้งนั้น ให้เลือกเฟ้นให้ดี ทำอะไรอย่าทำสุ่มสี่สุ่มห้า ความอยากไม่มีเหตุมีผลนะ อยากอะไรทำตามความอยาก ๆ นี่ละพาให้จม ถ้าธรรมแล้วคัดเลือกก่อนอะไรควรไม่ควร

แม้ที่สุดอาหารอยู่ในถ้วยในงานของเรา อันไหนเป็นกระดูกอันไหนเป็นก้างคัดออก นั้นเห็นไหมล่ะ กินแต่เนื้อ ๆ อันนี้ก็เหมือนกันคัดออก อะไรเป็นกระดูกเป็นก้างนั้นละคือความไม่ดีมันจะมาขวางคอเราเอง คัดออก ๆ เสียก็ไม่มีอะไรมาขวางคอ ไปได้ราบรื่นดีงาม จำเอานะ เท่านั้นละวันนี้พูดเท่านั้นพอ พูดธรรมะล้วน ๆ ให้หอมปากหอมคอกันสักทีเถอะ

วันที่ ๖ เมษายน ถวายหลวงตาร่วมในการจัดสร้างสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ยอดที่ ๑ จากประชาชนทั่วสารทิศร่วมบุญกศลในวันที่ ๑๔ มีนาคมถึงวันที่ ๖ เมษายน เป็นจำนวนเงิน ๗๗,๖๓๕ บาท ยอดที่ ๒ จากนางจันดี โลหิตดี และชาวบ้านตาดพร้อมคณะศรัทธาทั้งหลายเป็นจำนวนเงิน ๑๖,๒๐๐ บาท ยอดที่ ๓ จากคุณเสาวลักษณ์ สหเวชภักดิ์ จำนวนเงิน ๖๐,๐๐๐ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕๓,๘๓๕ บาท เอาสาธุพร้อมกัน (สาธุ) พอใจ ๆ นะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz